

Nr 14.

Av herr **Paulsen**, om upphävande av den i 53 § av lagen om fattigvården stadgade skyldighet att göra skriftlig anmaning.

Enligt 53 paragrafen i lagen om fattigvården, av den 14 juni 1918, sägs, att »Fattigvårdsstyrelse, som vill, att annat fattigvårdssamhälle skall utgiva ersättning för fattigvård eller övertaga försörjningsskyldigheten för behövande, skall därom ofördröjligen hos fattigvårdsstyrelsen i detta samhälle göra skriftlig anmaning».

Denna bestämmelse, som ej fanns i den äldre fattigvårdslagen, har tillkommit för att förebygga processer mellan fattigvårdssamhällena.

Man tänkte sig då, att kommunerna, då de komme i skriftväxling med varandra, ej skulle draga saken inför Konungens Befallningshavande, utan i många, kanhända de flesta fall, göra upp i godo.

Så har emellertid inte blivit fallet. Det har i de flesta fall blivit så, att fattigvårdsstyrelserna samvetsgrant i varje fall bestrida de gjorda kraven — om de behaga att svara på anmaningsskrivelsen — men i många fall, jag skulle tro i ungefär tre fall av fyra, besvaras ej anmaningsskrivelsen — och så går saken ändå till Konungens Befallningshavande för avgörande.

Hela den verkan anmaningsskrivelsen haft är den, att fattigvårdsstyrelsens ordförande i den kommun, som avsänt densamma, haft en del onödigt arbete, och hela frågans avgörande har fördröjts.

För att slippa dragas med en bestämmelse, som utan att göra nytta endast vållar onödigt arbete och dröjsmål, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen ville besluta, att ifrågavarande paragraf 53 i gällande fattigvårdslag måtte utgå.

Dessutom anhåller jag vördsamt, att utskottet i övrigt ville göra de ändringar i 1918 års fattigvårdslag, som i följd härav eventuellt kunna erfordras.

Stockholm den 11 januari 1923.

Anders Paulsen.

Arlöv.

